

**Η σκηνή είναι γενικά υποφωτισμένη, αλλά όχι σκοτάδι.
Εναρξη παράστασης «Κυρίες και κύριοι η παράσταση κτλ. Κτλ.»
Σκοτάδι.> 1^η νότα του Κάλλια, ανάβει το φως πάνω του.
Μετά από 10'' Βγαίνουν οι γυναίκες.
Η κούνια, η μπουγάδα και οι γλάστρες φωτίζονται λίγο περισσότερο.
Όταν φύγει η Γιώτα και η Ρένα πάρει τη θέση μπροστά στον καναπέ,
Χαμηλώνουν όλα τα περιφερειακά φώτα και μένει το κεντρικό.**

ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΦΟΡΑΩ ΠΑΝΤΕΛΟΝΙΑ

Ποτέ μου δεν ονειρεύτηκα το Γαλάζιο Πρίγκηπα. Και στα μέρη μου όποια δεν ονειρεύεται το γαλάζιο Πρίγκηπα είτε ονειρεύεται το Βασιλιά των Ουρανών, είτε δεν ονειρεύεται καθόλου. Εγώ ονειρευόμουν το Βασιλιά των Ουρανών, από τότε που ήμουν πέντε χρονών και μου έλεγαν ότι αυτός με τη μακριά γενειάδα ανάμεσα στα σύννεφα, ήταν ο πατέρας μου.

Ποτέ δεν αγάπησα τον επίγειο πατέρα μου, γιατί όλο μου έλεγε να μη φοράω παντελόνια και να μη δείχνω τα πόδια μου. Ο άλλος Πατέρας όμως που με προστάτευε από ψηλά, μ' άφηνε να ελπίζω ότι κάποια μέρα θα μπορούσα να βάλω παντελόνια σαν τον αδερφό μου και να δείχνω τις γάμπες μου σαν την Ατζελίνα, την κόρη του μηχανικού Καραζότι.

Την απόφαση να κλειστώ σε μοναστήρι την πήρα στα πρώτα εφηβικά μου χρόνια. Φοιτούσα στο γυμνάσιο χωρίς σπουδαίες επιδόσεις.

Το να πάω στο γυμνάσιο δεν ήταν ακριβώς επιλογή μου, αλλά οι σκληροί όροι που έβαλε ο πατέρας μου (ή στο σχολείο ή στο σπίτι) με ανάγκασαν να προτιμήσω τα σχολικά θρανία από το να κάθομαι ώρες μπροστά στον αργαλειό. Δεν ήμουν γεννημένη για νοικοκυριό. Μπορεί και να μην ήμουν γεννημένη για τίποτα, αλλά και πάλι κάτι έπρεπε να κάνω, κυρίως για να αποδείξω ότι δε θα δεχόμουν ποτέ, να με συντηρεί κάποιος νεαρός καλής οικογενείας.

Εκείνη την εποχή το όνειρό μου ήταν να μπω σε μοναστήρι. Όταν έβλεπα καλόγριες στους δρόμους του χωριού ήθελα πολύ να κοιτάξω κάτω από τα ράσα τους, για να δω αν φορούσαν παντελόνια. Εκκλησία δεν πήγαινα σχεδόν ποτέ, γιατί παρόλη την καλή μου θέληση, μου ήταν αδύνατο να μην αποκοιμηθώ στα ατελείωτα κηρύγματα του παπά Ντομένικο.

Δεν πήγαινα σχεδόν ποτέ για εξομολόγηση. Όχι πως δεν είχα τις μικροαμαρτίες μου, ίσα ίσα, αλλά δεν εμπιστευόμουν τους παπάδες, τις ηθικές τους διδασκαλίες και κυρίως τη συνεχή και φορτική τους απαίτηση για οικονομική ενίσχυση. Εξάλλου πίστευα πως δεν χρειαζόμουν μεσάζοντες για την επικοινωνία μου με τον Κύριο, χώρια που σύντομα θα γινόμουν Νύμφη Θεού.

Οι συμμαθήτριάς μου από την άλλη ονειρεύονταν το γαλάζιο Πρίγκηπα. Εβγαίνουν από το σπίτι με τις μακριές λουλουδάτες φούστες και τ' άσπρα δαντελένια πουκάμισα και μόλις έφταναν στο σχολείο κλείνονταν στις τουαλέτες κι έβγαζαν το οπλοστάσιο της μοιραίας γυναίκας: **Μπαίνει μέσα η Δέσποινα. Το κεντρικό φως γίνεται λίγο πιο ευρύ.**

γυαλιστερό κραγιόν, σκιές, πούδρες. Επειτα ξεκούμπωναν τα δύο πρώτα κουμπιά στο πουκάμισο έβαζαν μέσα πακέτα χαρτομάντιλα και μεμιάς τα στήθια τους γίνονταν χυμώδη και πληθωρικά. Η φούστα ανέβαινε λίγο, γύριζε δυο φορές στη μέση και ο ποδόγυρος σταματούσε λίγο πάνω από το γόνατο. **Βγαίνει η Δέσποινα επιστρέφει το φως στο πιο μαζεμένο.**

Εγώ τις παρακολουθούσα από μια γωνιά και γελούσα. Γελούσα που σειόνταν και λυγιόνταν επιδεικτικά στους διαδρόμους του σχολείου κουνώντας τον πεινό τους από δω κι από κει και τραβώντας προς τα πάνω τα χαρτομάντιλα που όλο έπεφταν. Τα αγόρια τις κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια κι εγώ άκουσα τον Τζιοβάνι να λέει στον Αλφρέντο: “Είδες κώλο που έχει;... Εγώ μ' αυτήν...και μετά να αραδιάζει ένα σωρό απίθανες ιστορίες.

Όταν περνούσα εγώ, έπεφτε σιγή. Σαν να μην είχε περάσει κανένας απολύτως, το μηδέν, το τίποτα. Δεν με ένοιαζε. Εγώ δεν ονειρευόμουν τον Γαλάζιο Πρίγκηπα κι ούτε πασάλειβα τα μούτρα μου με μπογιές. Τι μελάς κι αυτός! Τι δύσκολο που ήταν να κάνεις τους άλλους να σε προσέξουν.

Θυμάμαι.. όταν χτυπούσε το κουδούνι στις οχτώμισι, μας περίμενε στην κορυφή της σκάλας ο γυμνασιάρχης και με άγριο βλέμμα επιθεωρούσε το μάκρος της φούστας, καμιά φορά έφερνε και μεζούρα μαζί του, επιθεωρούσε τα κουμπιά του πουκάμισου, τη διαφάνεια της μπλούζας, το πρόσωπο, τα μάγουλα τα μάτια το στόμα. Μια ιεροτελεστία που επαναλαμβανόταν **και** στο σχόλασμα μόνο που τότε όλο και κάποια απομεινάρια από το μπογιάτισμα έβρισκε ή κάποιος ποδόγυρος κρεμόταν στραβά.

Τότε ο γυμνασιάρχης γινότανε Θηρίο, τα χαστούκια κι οι βρισιές έπεφταν βροχή και την επομένη οι κοπέλες έρχονταν με τη συνοδεία του πατέρα για να υποστούν κι άλλες προσβολές: “ Καλά κάνατε, έπρεπε να την σκοτώσετε την πουτάνα!”.

Στο μεταξύ έδιναν κι έπαιρναν τα κουτσομπολιά στο χωριό για τις ατιμασμένες: “ Την είδες τη σιγανοπαπαδιά; Την είδες;”

Όλα αυτά τα παρακολουθούσα με μια δόση αηδίας, αλλά το κυριότερο χωρίς να καταλαβαίνω το γιατί. Κι εγώ σ' αυτό το χωριό γεννήθηκα και μεγάλωσα, αλλά μου ήταν αδύνατο να κατανοήσω το τόσο ενδιαφέρον για τη ζωή των άλλων. Ανέκαθεν τα πάντα ήταν γνωστά για τους πάντες, κανείς δε γλίτωνε. Τα μαντάτα κυκλοφορούσαν με εντυπωσιακή ταχύτητα από στόμα σε στόμα, εμπλουτισμένα φυσικά κάθε φορά και με κάτι καινούριο. Κανείς δεν αδιαφορούσε για τίποτε. Τα πάντα ενδιέφεραν τους πάντες. Και κατά μία έννοια αυτή είναι και η ανθρώπινη πλευρά των συγχωριανών μου. Δεν έχεις

βέβαια καμία ελευθερία κινήσεων, δεν έχεις καν το δικαίωμα να πεθάνεις μόνος. Ούτε σκύλος δεν πεθαίνει μόνος του στο χωριό μου.

Εγώ στο μεταξύ εξακολουθούσα να σκέφτομαι τη ζωή μου ως Νύμφη του Χριστού πράγμα που με αποξένωνε από την καθημερινή ζωή των συμμαθητριών μου. Δεν ήμουν ιδιαίτερα συμπαθής και πολύ λιγότερο φυσικά δημοφιλής αλλά για καλή μου τύχη, δεν ήμουν ούτε η πρώτη μαθήτρια ούτε η δεύτερη, διαφορετικά θα με μισούσαν. Εκείνες απλά με περιφρονούσαν και με θεωρούσαν διανοητικά καθυστερημένη και εμφανισιακά ασήμαντη. Αυτό όμως δεν με στενοχωρούσε, αντίθετα ένιωθα πως ήμουν η εκλεκτή του Κυρίου. Καμιά φορά όταν το θρησκευτικό πάθος ξεχείλιζε μέσα μου άρχισα να γράφω τα σχέδια μου για ιεροσύνη και μοναστική ζωή δίπλα στις ασκήσεις των μαθηματικών ή στις μεταφράσεις των λατινικών.

Μια φορά ξέχασα να τις σβήσω και πέσανε στα χέρια μιας συμμαθήτριάς μου. Από την άλλη κιόλας μέρα όλο το σχολείο τραγουδούσε πίσω μου : “ Καλογριούλα θα γενώ ...και άλλα παρόμοια.

Το χειρότερο ήταν ότι η είδηση έφτασε στα αυτιά του πατέρα μου, κι εγώ μπροστά στο ανακριτικό του βλέμμα , δεν άντεξα και τα μαρτύρησα όλα.

Ο πατέρας μου με ρώτησε μονάχα το γιατί.

Κι εγώ απάντησα: “Γιατί θέλω να φορέσω παντελόνια”.

Με κοίταξε σκληρά στα μάτια και μου πε: “Οι καλόγριες δεν φοράνε παντελόνια. Φοράνε ράσα. Κατάλαβες;

Σιγά να μην το πίστευα. Ετρεξα να κρυφτώ στο δωμάτιό μου φωνάζοντας ότι ήταν **ψεύτης**. Ευτυχώς πρόλαβα και κλείστηκα μέσα, πριν με φτάσει η ζώνη του.

Τον πατέρα μου τον έτρεμα όχι μόνο επειδή μ έδερνε. Με τρόμαζε το βλέμμα του, τα μάτια του που διάβαζαν τη σκέψη μου. Ποτέ δεν είχαμε καλές σχέσεις οι δυό μας. Δεν κουβεντιάζαμε σχεδόν ποτέ. Δεν ήμουν παρά μια γυναίκα, και μια γυναίκα στα μέρη μου για ένα πατέρα σημαίνει βάσανα, ώσπου να βρεθεί ένας άλλος πατέρας, που συμπτωματικά και κατά το νόμο, επονομάζεται σύζυγος. Η γυναίκα είναι σύζυγος, η γυναίκα είναι μητέρα αλλά δεν είναι αυτόνομο άτομο.

Γι αυτό ίσως δεν μιλήσαμε ποτέ, γι αυτό δεν μπόρεσα ποτέ να νιώσω δικούς μου τους ανθρώπους του χωριού μου. Υπήρχε ένας πολύ ψηλός τοίχος ανάμεσα στη γυναίκα και στο αυτόνομο άτομο κι εγώ αυτό δεν μπορούσα να το δεχτώ.

Μετά την αποστομωτική δήλωση του πατέρα μου, αφού έκλαψα κάμποση ώρα, άνοιξα το παράθυρο και τό σκασα από το σπίτι. Δεν πήρα τίποτα μαζί μου, γιατί έπρεπε να προσφέρω τον εαυτό μου στο Θεό όπως ήμουν. Εξάλλου το παντελόνι και το ράσο θα μου τα έδιναν εκεί.

Εφτασα στο μοναστήρι κατάκοπη. Ενα πρόσωπο άσπρο σαν το γάλα πρόβαλε στην πόρτα ρωτώντας με τι θέλω.

Είμαι η Αννέτα... Η Άννα και θέλω να γίνω μοναχή.

Η καλόγρια γεμάτη δυσπιστία με ρώτησε γιατί θέλω να γίνω μοναχή;

“Γιατί ...θέλω να είμαι κοντά στο Θεό...και γιατί ...ο πατέρας μου μου λέει πως δεν επιτρέπεται να φοράω παντελόνι!

(Η μοναχή έδειχνε να το διασκεδάζει)

Παντελόνι; Τι σχέση έχει το παντελόνι;

- Μα εσείς κάτω από το ράσο δε φοράτε παντελόνια; Ξέρω ότι ο παπά-Ντομένικο κάτω από το ράσο φοράει παντελόνια.

Εκείνος είναι άντρας. Όχι Αννέτα εμείς δεν φοράμε παντελόνια, πίστεψέ με.

Δηλαδή πρέπει να γίνει παπάς μια γυναίκα, για να φορέσει παντελόνια;

(Η μοναχή προσπαθούσε να πνίξει το γέλιο της).

Όχι Δεν είναι ανάγκη να γίνει παπάς....αρκεί να είναι άντρας...

Εφυγα καταστεναχωρημένη, αλλά με μια **καινούρια** ιδέα στο κεφάλι μου.

Αφού μόνο οι άντρες φοράνε παντελόνια , τότε κι εγώ θα γίνω άντρας! Χμ !

Πως ήταν όμως; ή καλύτερα τι ήταν ο άντρας; Πολύ συχνά άκουγα τον πατέρα μου και τους θείους μου να λένε φράσεις όπως: Μην κλαις...εσύ είσαι αγόρι...τ αγόρια δεν κλαίνε ή τ αγόρια δεν παίζουν με τα κορίτσια ή ακόμη: για δεξ άρχισαν να φυτρώνουν τα γένια του ! Ο άντρας , ο αρσενικός, ήταν ένα πολύ παράξενο είδος : ήταν χοντροκομμένος , δυνατός, θαρραλέος και σκληρός.

Εγώ ζούσα μ έναν τέτοιο αρσενικό στο σπίτι. Ο αδερφός μου ήταν πιο μεγάλος από μένα κι αυτό φαίνεται πως του δινε το δικαίωμα να μου κάνει τον πατέρα , όταν εκείνος έλειπε στα χωράφια. Με τον Αντόνιο δεν είχα κανενός είδους σχέσεις, ήμουν υπερβολικά διαφορετική, υπερβολικά γυναίκα για να μπορώ να μιλώ μαζί του, εξάλλου πολύ νωρίς έφυγε μετανάστης για τη Γερμανία.

Για να μπορέσω λοιπόν να πραγματοποιήσω την απόφασή μου και να γίνω άντρας, άρχισα να παρατηρώ με προσοχή την παράξενη αυτή ράτσα και ιδιαίτερα τον ξάδερφό μου τον Μάρκο. Τον ακολουθούσα παντού. Στα χωράφια που άρμεγε τα πρόβατα, στα κοτέτσια που βουτούσε τα πρωινά αυγά και τα έπινε ωμά με μια ρουφηξιά, ακόμη και στο στάβλο που κλεινόταν με τις ώρες για να καπνίσει τις πεταμένες γόπες του πατέρα και περπατούσε ανάμεσα στα σκατά των αλόγων. Κι όλα αυτά γιατί ο ίδιος όταν κοιταζόταν στον καθρέφτη(για να δει αν του φύτρωσε καμμιά τρίχα στο πηγούνι) πίστευε πως είχε γίνει άντρας! Κι εγώ... τον μιμώμουν. Ετσι όταν οι συμμαθήτριάς μου τρύπωναν στις τουαλέτες για να μπογιατιστούν, εγώ κλεινόμουν στην τουαλέτα για να ξυριστώ. Με επιδέξιο χέρι άπλωνα τη σαπουνάδα στο πρόσωπο, έπαιρνα το ξυράφι και την αφαιρούσα αργά αργά από τα μάγουλα, όχι από φόβο αλλά για λόγους ύφους και στυλ. Κι ενώ εκείνες κάθονταν στητές και κόσμιες ακόμη και στη λεκάνη του καμπινέ, εγώ μάθαινα να κατουράω όρθια και να φτύνω από το παράθυρο. Εγίνα στην κυριολεξία η σκιά του ξαδέρφου μου. Μετά τις πρώτες αντιστάσεις του τον

κατάφερα να με δεχτεί. Ήταν το μοναδικό πρόσωπο στο οποίο εμπιστεύτηκα το μυστικό μου, κι αυτό όχι γιατί το θέλησα εγώ, αλλά γιατί μια μέρα με κατασκόπευσε μέσα από την κλειδαρότρυπα και με είδε να κατουράω με εκείνο τον τρόπο. Δεν μπόρεσα να βρω καμιά δικαιολογία της προκοπής κι αναγκάστηκα να του το μαρτυρήσω. Αφού πρώτα ξέσπασε σε γέλια, μετά: βλέποντάς με σοβαρή αποφάσισε να γίνει ο εκπαιδευτής μου. Μ'έπαιρνε μαζί του όπου κι αν πήγαινε! Ακόμη και στον καμπινέ, αφού στο τέλος συνηθίσαμε να κατουράμε παρέα. Μου έμαθε να πετάω πέτρες με κλειστά μάτια και να πετυχαίνω τα τενεκεδάκια, ΚΑΙ ...να φτύνω με κλειστά δόντια και το κεφάλι προς τα πάνω, έτσι ώστε η φτυσιά να διαγράφει καμπύλη. Επειτα... μου έδειξε και τα πορνοπεριοδικά του πατέρα του. Η εικονογραφημένη ιστορία στο περιοδικό είχε τον τίτλο: Η Χιονάτη και οι 7 νάνοι. Αυτό με παραξένεψε γιατί δεν καταλάβαινα τι σχέση μπορούσε να έχει το συγκεκριμένο περιοδικό με τον κόσμο των παραμυθιών. Σταμάτησα κατάπληκτη στη σελίδα 5 όταν είδα τη γλυκιά Χιονάτη στα τέσσερα με σηκωμένη φούστα και γυμνό πισινό και το γενναιόψυχο κυνηγό με τα παντελόνια κατεβασμένα κι ένα ...περίεργο πράγμα μέσα στα σκέλια.

Κοίταξα τον Μάρκο πρώτα εκεί και μετά στα μάτια... κι εκείνος έβαλε τα γέλια. «Καλά δεν ήξερες ότι είμαστε έτσι;»

Ξέρω κι εγώ... έβλεπα να ζύνονται ανάμεσα στα σκέλια αλλά δεν ήξερα ακριβώς γιατί. Εξάλλου όταν κατουρούσαμε μαζί, ο Μάρκο γύριζε από την άλλη πλευρά.

Η μαθητεία μου κράτησε **μόλις** δύο μήνες. Δύο μήνες ελπίδων και ψευδαισθήσεων για να καταλάβω στο τέλος πως όλα ήταν μάταια. Δεν θα μπορούσα ποτέ να αποκτήσω «**απ αυτά**», δεν θα γινόμουν ποτέ αρσενικό και δεν θα έβαζα ποτέ μου παντελόνι.

Έτσι ξαναγύρισα στη συνηθισμένη κοριτσιίστικη ζωή μου και συμβιβάστηκα με τη μακριά μπλε πλισέ φούστα μου.

Η ζωή ξαναβρήκε το κανονικό της ρυθμό. Η μητέρα μου μου πετούσε παπούτσια, γιατί δεν τη βοηθούσα στο νοικοκυριό, και ο πατέρας μου μου πετούσε παπούτσια γιατί/ του είχα χαλάσει το σετ ξυρίσματος.

Το σχολείο το συνέχιζα κανονικά χωρίς μεγάλη πρόοδο όπως πάντα, και χωρίς μεγάλη εκτίμηση εκ μέρους των συμμαθητριών μου. Βρισκόμουν σ'εκείνη την κρίσιμη ηλικία που δεν είσαι ούτε παιδούλα πια αλλά ούτε και γυναίκα. Δεν μπορούσα να βγαίνω άλλο με τα παιδιά της παρέας μου γιατί δεν υπήρχε πια το προσωπίο της αθωότητας. Τώρα κάθε κίνηση μπορούσε να κρύβει πονηριά κάθε λέξη μπορούσε να παρανοηθεί και το να κάνω μπάνιο γυμνή στο ποτάμι ήταν μια ανάμνηση μακρινή. Το χειρότερο ήταν όταν μου ήρθε η περίοδος. Στα μέρη μου υπάρχει η συνήθεια ή μάλλον η παράδοση (γιατί εδώ ζούμε με τις παραδόσεις) όταν έρχεται περίοδος σ'ένα κορίτσι να γίνεται η σχετική ενημέρωση σε όλο το συγγενολόι, παράδοση αμφιβόλου γούστου και ακόμη πιο αμφίβολης λεπτότητας. Αρχίσανε οι θείες μου τα πονηρά βλέμματα και τα χαμόγελα. Εγώ δεν ένιωσα καμία διαφορά. Εξάλλου το στήθος μου δεν είχε μεγαλώσει καθόλου και οι

στηθόδεσμοι, που οι διάφορες θείες μου είχαν χαρίσει κατά καιρούς, βρίσκονταν φυλαγμένοι μέσα στο σεντούκι μαζί με τα υπόλοιπα **προικιά** μου, έτοιμα από τότε που ήμουν 5 χρονών. Το μόνο καινούριο ήταν ότι με έπιασε πάλι η επιθυμία να φορέσω παντελόνια!

Το είπα στη μητέρα μου κι εκείνη μου απάντησε: "Τα παντελόνια άστα να τα φοράνε οι άντρες και οι πουτάνες».....

Κι αφού άντρας δεν μπορούσα να γίνω , αποφάσισα να γίνω πουτάνα!

Στα μέρη μου , πουτάνα δεν είναι μια οποιαδήποτε γυναίκα που προσφέρει το κορμί της στις ορέξεις κάποιου πλούσιου και απαιτητικού κυρίου. Πουτάνα είναι η γυναίκα που με τον τρόπο που ντύνεται και φέρεται δείχνει ... ας πούμε πρόστυχη. Αυτό δε συνεπάγεται απαραίτητα ότι αυτή η γυναίκα περνάει από κρεβάτι σε κρεβάτι, κάτι που για να λέμε την αλήθεια, δεν συμβαίνει σχεδόν ποτέ. Το πουτάνα είναι απλά μια ετικέτα, ένα ερέθισμα για κουτσομπολιό, κάτι σαν κοινωνικό έργο.

Το κοινωνικό έργο της πουτάνας σ αυτό ακριβώς συνίσταται: στο να δίνει καινούρια ερεθίσματα.

Στο χωριό μου αρέσκονται να ψάχνουν για ψεγάδια στα κορίτσια. Στα κορίτσια που βγαίνουν από το σπίτι **μόνο** για να πάνε στο σχολείο ή στην εκκλησία. Ψεγάδια στον τρόπο που περπατάνε, που γονατίζουν που κοιτάζουν ...και, όταν λοιπόν δεν υπάρχουν ψεγάδια ε τότε την φαντασία τι την έχουμε; «Η Αννέτα δεν πήγε στην εκκλησία την Κυριακή...Ποιος ξέρει που γύριζε και με ποιόν»!

Εγώ όμως δεν θα γινόμουν ποτέ/ το καλό κορίτσι που βγαίνει μόνο στις μεγάλες γιορτές μαζί με τους γονείς του για να βρει σύζυγο. Και που την Κυριακή γονατίζει μπροστά στο ιερό βήμα και κάνει πως προσεύχεται μαζί με τις υπόλοιπες γεροντοκόρες που για χρόνια ψιθυρίζουν βασανιστικά την ίδια προσευχή: να βρουν ένα καλό σύζυγο.

Εγώ θα γινόμουν πουτάνα κάτω από το φως του ήλιου, το όνομά μου θα κυκλοφορούσε παντού, και το σπουδαιότερο; **Επιτέλους θα φορούσα παντελόνια!**

Η εκπαίδευσή μου άρχισε στο σχολείο. Λεφτά για κραγιόν, πούδρες κι όλα τα σχετικά δεν υπήρχαν.

Αρχισα όμως δειλά δειλά να κουνάω τους γοφούς, σήκωσα λίγο τη φούστα, και έβαλα χαρτί υγείας για να φουσκώσω τον ανύπαρκτο στήθος μου. Ημουν όμως αθεράπευτα αδέξια και το μόνο που κατάφερα ήταν τα γέλια των κοριτσιών και τα σαρκαστικά σχόλια των αγοριών. Αλλά η Θεία Πρόνοια που όρια δεν γνωρίζει ήρθε και με βρήκε στο διάλειμμα με τη μορφή της Αντζελίνας Καραζότι, Η Αντζελίνα ήταν **γνωστή πουτάνα**. Είχε εγκατασταθεί πρόσφατα στο χωριό μας. Μεγαλωμένη μέχρι τότε στο Βορρά, με εντελώς διαφορετική παιδεία από μας εδώ στη Σικελία. Φορούσε παντελόνια εφαρμοστά, τσιτωμένα πάνω της και ήταν πολύ ελεύθερη. Έστηνε ένα σωρό πάρτι με πολύ κέφι χορό και μουσική. Εβγαινε όποτε ήθελε και ποτέ μόνη. Πάντα υπήρχαν τουλάχιστον 3-4 αγόρια πρόθυμα να τη συνοδεύσουν.

Τους κοίταζε όλους κατευθείαν μέσα στα μάτια και δεν χαμήλωνε το βλέμμα της ποτέ, ΟΥΤΕ όταν την κατσάδιαζαν οι καθηγητές! Μια φορά παραλίγο να αποβληθεί, γιατί ο μαθηματικός την πρόσταξε να κατεβάσει τα μάτια κι εκείνη, τι του απάντησε;

«Εγώ κοιτάζω όπου μ αρέσει, κατεβάστε εσείς τα μάτια, αν θέλετε».

Για τα κορίτσια η Αντζελίνα ήταν ένα είδωλο!. Όταν είδε λοιπόν τις γκάφες μου ε φαίνεται πως με λυπήθηκε και τότε με πλησίασε και μου πε: «Δεν είναι τόσο δύσκολο, αρκεί μόνο λίγη καλή θέληση. Αν θέλεις μπορώ να σου δείξω.»

Ε από κείνη τη μέρα γίναμε αχώριστες. Μου φερόταν σαν σε ιθαγενή που έπρεπε να εκπολιτίσει. Την πρώτη φορά μ έβαψε η ίδια για να δει ποια πούδρα ταιριάζει στο δέρμα μου, και ποια σκιά πηγαίνει με το χρώμα των ματιών μου. Μ έβαζε να προβάρω τις γόβες της και μου δειχνε πως να περπατάω, πως να μιλάω, πως να κοιτώ πως, να κάνω την αδιάφορη, πως να κάθομαι, πως να σηκώνομαι κι ένα σωρό άλλες μικρές αλλά χρήσιμες συμβουλές.

το φως γίνεται πιο ευρύ, Φωτίζεται ταυτόχρονα και ο κάλλιας παίζοντας σαξόφωνο.

«Όταν σ ενδιαφέρει κάποιος, δεν πρέπει να του το δείξεις ανοιχτά, (τα τα τα) τράβηξέ του πρώτα την προσοχή, γοήτευσέ τον και μετά: κάνε την αδιάφορη».

Φεύγει η Δέσποινα φεύγει και ο Κάλλιας, μικραίνει το κεντρικό φως.

Τι να λέμε τώρα το κορίτσι ήταν ένα κινητό εγχειρίδιο. Για κάθε περίπτωση είχε και μια οδηγία, κι εγώ ήμουν η εκλεκτή της μαθήτριά. Μ έπαιρνε παντού μαζί της και φυσικά με καλούσε στα περίφημα της πάρτι. Τα πάρτι της Αντζελίνας τα θεωρούσαν πραγματικά όργια γιατί τα κορίτσια ήταν ελάχιστα και τα κοκόρια πολλά. Εγώ βέβαια δεν μπορούσα να πάω, δεν μπορούσα ούτε καν να το αναφέρω στους γονείς μου.

Κι όμως η Αντζελίνα βρήκε τη λύση. Ηρθε στο σπίτι μου και ζήτησε από τον πατέρα να μ αφήσει να πάω στο δικό της για μια εργασία, επειδή εγώ δεν είχα εγκυκλοπαίδεια. Και με την υπόσχεση πως θα με γυρίσουν οι γονείς της με το αυτοκίνητο. Ο πατέρας μου πείστηκε.

Κι επιτέλους η μεγάλη μέρα του πάρτι έφτασε. Μου έδωσε ένα φόρεμά της με βαθύ ντεκολτέ και ψηλοτάκουνα παπούτσια. Μου βαψε κόκκινα τα χείλη και μου έβαλε και από το άρωμά της. Ημουν πανέτοιμη για το ντεμπούτο μου. Όπως αναμενόταν τα κορίτσια ήταν λίγα 3-4 και τα αγόρια καμιά εικοσαριά. Ο μόνος που έδειξε κάποιο ενδιαφέρον για μένα ήταν ο Νικόλας, ένα παλικάρι είκοσι χρονών. Ηταν πολύ ευγενικός μαζί μου. Με κοίταζε βαθιά μέσα στα μάτια κι εγώ ξέχασα όλες τις οδηγίες, μετά όμως συνήλθα κι άρχισα να τον κοιτάζω στο στόμα με μισάνοιχτα χείλη (να έτσι), (έτσι μου χε πει να κάνω η Αντζελίνα) Μετά εκείνος άρχισε να με πασπατεύει κι εγώ τότε μπόρεσα να παίξω κανονικά το ρόλο μου: τον κοίταξα με νόημα και τον μάλωσα πονηρά.. Και φυσικά εκείνος μετά από λίγο ξαναέκανε την επίθεσή του. Η ώρα όμως πέρασε κι εγώ έπρεπε να φύγω. Η Αντζελίνα ξαπλωμένη

σε μια πολυθρόνα φιλιόταν μ ένα αγόρι. Μου είπε πως οι γονείς της ήταν επάνω στην κρεβατοκάμαρα και δεν είχαν χρόνο να με πάνε σπίτι. Μ έπιασε πανικός. Τότε εκείνη, χαμογελώντας πονηρά, ζήτησε από το Νικόλα να με συνοδεύσει. Εκείνος δέχτηκε πρόθυμα. Εγώ πάλι φοβόμουν μην τον δει ο πατέρας μου αλλά δέχτηκα γιατί δεν μπορούσα να γυρίσω σπίτι με τα πόδια ε και γιατί... ήθελα να μείνω μόνη μαζί του. Ο πατέρας μου με περίμενε στο μπαλκόνι και είδε το αυτοκίνητο αλλά ευτυχώς Παναγίτσα μου δεν είχε προλάβει να δει το Νικόλα.

Την άλλη μέρα στην τάξη: Θρίαμβος! Οι συμμαθήτριες μου με κοίταζαν πονηρά αλλά και με σεβασμό. Μ' έπνιξαν στις ερωτήσεις: Τι κάνατε; Σε φίλησε; Σ ακούμπησε ; Που; Αυτή τη φορά ήμουν εγώ η ηρωίδα που έδινε τις απαντήσεις, αφήνοντας παράλληλα ένα φωτοστέφανο μυστηρίου.

Αποφασίσαμε την επομένη να επαναλάβουμε το τέχνασμα της εργασίας και να βγούμε όλοι μαζί. Εγώ με το Νικόλα και η Αντζελίνα με τον Εντσο. Πράγματι συναντηθήκαμε και καθίσαμε όλοι σε ένα παγκάκι. Ο Εντσο χαιρέτησε την Αντζελίνα **πιάνοντας της το στήθος** κι ο Νικόλας θεώρησε καλό να κάνει το ίδιο. Η Αντζελίνα αφέθηκε. Ο Εντσο τη φίλησε, φιλήθηκαν. **Μουσική από Κάλλια, ανάβει φως πάνω του, ανάβει φως ευρύτερο.**

Γίνεται το δρώμενο μεταξύ τους.

Ο Νικόλας με φίλησε, φιληθήκαμε.

Εκείνη τη στιγμή πέρασε ένας ηλικιωμένος κύριος κοντοστάθηκε πλησίασε και μου δωσε ένα γερό χαστούκι φωνάζοντας : **Πουτάνα ! Σκρόφα!** **Απότομο cut μουσικής, φεύγουν οι δύο άντρες από τη σκηνή, το φως επιστρέφει στα κανονικά του.**

Ήταν ένας θεός μου. Μ άρπαξε από το μαλλί και μ έσυρε έτσι σ ολο το δρόμο ως το σπίτι.

Ο πατέρας μου έλειπε στα χωράφια και η μητέρα μου σιδέρωνε. Ο θεός: μίλησε, κι εγώ: έχω ακόμα το σημάδι από το καυτό σίδερο στο χέρι μου. Ετρεξα και κλειδώθηκα στο καμαράκι μου.

Ο πατέρας μου δεν άργησε να γυρίσει. Δεν άνοιγα την πόρτα κι κεινος την έσπασε. Μετά άρχισαν τα χτυπήματα με το ζωστήρα κι έπαψα να σκέφτομαι.

Όταν συνήλθα κατάλαβα ότι ο μαθητικός μου βίος είχε λάβει τέλος. Ήμουν έγκλειστη.

Το όνειρό μου είχε πραγματοποιηθεί. Τουλάχιστον κατά την άποψη των γονιών μου: ήμουν μια πουτάνα, και σαν τέτοια μου συμπεριφερόντουσαν. Εξορίστηκα στο δωμάτιό μου. Επρεπε να εξαγνιστώ , να ξεχαστούν τα αμαρτήματά μου για να μπορέσει ο πατέρας μου να βρει τον άγιο εκείνο άνθρωπο που θα αψηφούσε το παρελθόν μου και θα με έπαιρνε για σύζυγό του. Κάτι τέτοιο φυσικά δεν ήταν η επιθυμία μου, αλλά οι πουτάνες δεν έχουν επιθυμίες ούτε απόψεις.

Η κάθε μέρα ήταν κι ένας βιασμός του μυαλού μου, τόσο που έφτασα στο σημείο να θέλω στ αλήθεια να βρεθεί ένας σύζυγος για να μην είμαι πια αναγκασμένη να υφίσταμαι τις σιωπές του πατέρα μου και τα αναφιλητά

της μάνας μου. Είχα αρχίσει να πιστεύω πως είχα κάνει κάτι τρομερό. Ήταν μαρτύριο για μένα να δέχομαι όλες αυτές τις επιθέσεις, **κυρίως** από τη μεριά της μάνας μου. Και το χειρότερο ήταν ότι δεν το έκανε ψέματα, είχε στ αλήθεια αρρωστήσει στη σκέψη πως η μοναδική της θυγατέρα, για την οποία ονειρευόταν την τέλεια αποκατάσταση, τώρα βρισκόταν στα στόματα όλων. Όχι πως βρισκόμουν πραγματικά στα στόματα όλων, αλλά των γονιών μου σίγουρα. Κι αυτό αρκούσε για να τυραννάει τη μητέρα μου. Ενας ολόκληρος μήνας πέρασε από το παραστράτημά μου κι εκείνη δεν έβγαινε έξω παρά μόνο όταν ήταν εντελώς απαραίτητο και με το κεφάλι σκυφτό σαν όλες τις μανάδες των ατιμασμένων.

«Η κόρη μου πέθανε. Δεν έχω πια κόρη»... έτσι έλεγε.

Κάθε μέρα κλάματα και βογγητά. Αρχισε και τις κατάρες: **«Από κακό θάνατο να πας! Μακάρι να σε κουβαλούσανε λιωμένη από αυτοκίνητο! Θάνατος σου χρειάζεται σαν να ήσουν η πρώτη πουτάνα του χωριού!»**

Σταμάτησε και να μαγειρεύει, με αποτέλεσμα στις δικές της φωνές να προστίθενται και οι φωνές του πατέρα.

Επειτα έπεσε στο κρεβάτι και συνέχισε από κει να ωρύεται πως δεν με ήθελε άλλο **σπίτι της**, πως **εγώ** έπρεπε να πεθάνω όχι αυτή, αλλά μετά το ξανασκεφτόταν και συμπλήρωνε πως: **“κακό σκυλί ψόφο δεν έχει!”**

Έτσι τη βρήκε ο πατέρας μου όταν γύρισε σπίτι, και αποφάσισαν πια πως δε γινόταν να ζήσω άλλο μαζί τους. Τους είχα ντροπιάσει. Αποφάσισαν: να με στείλουν στο θείο Αλφόνσο.

« Όχι όχι !Δεν πάω στο θείο Αλφόνσο, ΔΕΝ ΠΑΩ , καλύτερα να σκοτωθώ... ”

Το ξέρετε πολύ καλά γιατί δεν θέλω να πάω. (παύση – αναδρομή στο παρελθόν)

Θυμάμαι πήγαινα Δημοτικό τότε. Η θεία Βανίνα ήταν η μικρότερη αδελφή του πατέρα μου, τύπος αλέγκρος κι ευχάριστος. Ενωθα όμορφα κοντά της ήταν καλή και διασκεδαστική. Ο θείος Αλφόνσο ήταν ακριβώς το αντίθετο από τη γυναίκα του.

Συχνά με φώναζε η θεία μου να κοιμηθώ στο σπίτι τους και οι γονείς μου συνήθως μ άφηναν. Χαιρόμουν που θα έμενα λίγες μέρες κοντά της, ήμουν η αδυναμία της.

Εκείνο το πρωί έμεινα μόνη στο σπίτι. (Η θεία θα έβγαινε για λίγο να φέρει ζαρζαβατικά από μία γειτόνισσα). Ήμουν στη κουζίνα κι εκεί έμεινα για να πάρω το πρωινό μου. Καθόμουν δίπλα στο τραπέζι κι έπινα ένα ποτήρι φρεσκοαρμεγμένο γάλα όταν ένιωσα την παρουσία κάποιου πίσω μου. Γύρισα και είδα πως ήταν εκείνος. Πάντα ένιωθα αμήχανα μαζί του, γιατί κρατούσε απόσταση από μας τα παιδιά και δε μας μιλούσε ποτέ.

Με κοίταξε για λίγο χωρίς να μιλάει κι έπειτα μου πε: **«Σου αρέσει το γάλα... Ωραίο δεν είναι;**

Απάντησα ναι και συνέχισα να πίνω με την ίδια αμηχανία. Μετά δε θυμάμαι πως έγινε, με πλησίασε πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα μου. Μου σήκωσε τη φούστα και μου έβαλε ένα δάχτυλο μέσα στον κόλπο.

Δε θυμάμαι τι ακριβώς σκέφτηκα εκείνες τις στιγμές. Οι εικόνες αυτού του περιστατικού μου παρουσιάζονται θαμπές...

Τότε ήρθε η θεία μου κι εκείνος μου είπε καθώς σηκωνόταν : **θα συνεχίσουμε μετά ...** Το βράδυ ήρθαν ο πατέρας μου και η γιαγιά μου κι έφυγα μαζί τους.

Δεν κατάλαβα τι είχε συμβεί... Δεν το κατάλαβα τότε , την ώρα που συνέβαινε, και δεν το κατάλαβα και για πολύ καιρό ακόμη. Ημουν σχεδόν δέκα χρονών .

Όταν μετά από καιρό αποφάσισα να μιλήσω στη γιαγιά μου που ήταν πάντα καλή μαζί μου και με καταλάβαινε/ εκείνη έβαλε τα κλάματα. Τρεις μέρες αργότερα πέθανε. Μετά την κηδεία, η μητέρα μου με ρώτησε αν είναι αλήθεια αυτό που διηγήθηκα στη γιαγιά.

Απάντησα με μια κίνηση του κεφαλιού γιατί ντρεπόμουν.

« Και δεν μπορούσε να το κρατήσεις για τον εαυτό σου; Εσύ την πέθανες τη γιαγιά σου»!

Έτσι έκλεισε η συζήτηση και δεν ξανάνοιξε ποτέ.

Και τώρα οι γονείς μου, αυτοί που τόσο πολύ κόπτονταν για την τιμή μου και την τιμή της οικογένειάς μας ήθελαν να πάω να ζήσω σπίτι του. Ξέροντας ότι είχε μείνει κάτι ατέλειωτο ανάμεσα σε μένα και εκείνον ,ξέροντας ότι μου είχε πει: **θα συνεχίσουμε μετά.**

Το μετά είχε έρθει. Ήταν το τώρα. Θα του δινόταν επιτέλους η ευκαιρία να ολοκληρώσει το έργο που είχε αρχίσει χρόνια πριν. Ποιος θα με προστάτευε; Η μάνα μου ανασκουμπώθηκε να βρει βαλίτσες και καλάθια, άνοιξε τα συρτάρια σα δαιμονισμένη, τραβούσε έξω όλα μου τα πράγματα και τα πετούσε βιαστικά μέσα στην ανοιχτή βαλίτσα.

Με φόρτωσαν στ αμάξι και με ξαπόστειλαν.

Βρέθηκα σπίτι του. Το τρίτο κióλας βράδυ άρπαξε την ευκαιρία. (Η θεία μου γιατροπόρευε μια γειτόνισσα άρρωστη βαριά και έλειπε από το σπίτι). Μ έπιασε από το μπράτσο και μ έσυρε με δύναμη στην κρεβατοκάμαρα. Το βλέμμα του ήταν τρελό και μεθυσμένο. Κατέβασε τα παντελόνια του και έμεινε γυμνός. Μ ανάγκασε να γονατίσω μπροστά του και μ άρπαξε από τα μαλλιά τραβώντας με κοντά του. Εγώ φώναζα, φώναζα κι εκείνος μου τραβούσε πιο δυνατά τα μαλλιά.

Μη φοβάσαι Αννέτα, θα βγει γάλα σε λίγο θα δεις...

Απέμεινα για μια στιγμή χωρίς να καταλαβαίνω, πάγωσα ενώ εκείνος γελούσε και μου έλεγε:

Είναι καλό το γάλα Αννέτα! Να πάρε δοκίμασέ το !

Τότε κατάλαβα και το βαλα στα πόδια. Αρχισα να τρέχω με το νυχτικό ξυπόλητη στους δρόμους. Ο κόσμος με κοίταζε με περιέργεια και κατάπληξη, Μισούσα τη θεία μου που δεν είχε γυρίσει εκείνο το βράδυ.

Δεν ήξερα που να πάω. Στο σπίτι μου; Δεν ήταν πια δικό μου, ποτέ δεν υπήρξε δικό μου.

Θυμήθηκα ότι σ εκείνη την περιοχή ήταν το σπίτι της Αντζελίνας.

Εκείνος με είχε πάρει στο κατόπι με το αυτοκίνητο. Συνέχισα να τρέχω, μπήκα σ ένα δρομάκι που δεν χωρούσαν αυτοκίνητα. Εκείνος με είδε και κατέβηκε αμέσως απ τ αμάξι.

Με γράπωσε μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της Αντζελίνας την ώρα που χτυπούσα το κουδούνι. Αρχισα να φωνάζω, ενώ εκείνος με τραβούσε και με κλωτσούσε. Βγήκε ο πατέρας της και ρώτησε τι συνέβαινε.

Είμαι η Αννέτα ! Βοήθεια ! Θέλει να με σκοτώσει! Βοήθεια !

Καλέσανε την αστυνομία. Οι γονείς της Αντζελίνας μου έλεγαν και ξαναέλεγαν ότι αν προέκυπταν προβλήματα, μπορούσα να μείνω σπίτι τους. Μ έπεισαν να υποβάλλω μήνυση για απόπειρα βιασμού εναντίον του θείου μου και μου φέρθηκαν όπως ταιριάζει σε άνθρωπο. Μου είπαν ότι τέτοια πράγματα ούτε τα ζώα δεν τα κάνουν κι ότι έπρεπε να τιμωρηθεί.

Εφτασαν και οι γονείς μου με βλέμμα κατηγορου έτοιμοι να μου χιμήξουν, βλέπετε είχα προκαλέσει σκάνδαλο. (παύση)

Ολες οι παιδικές μου αυταπάτες είχανε πια γκρεμιστεί. Τα παραμύθια με τις καραμέλες που δεν έπρεπε να δεχόμαστε από τους ξένους, το να μην μπαίνουμε σε αυτοκίνητα με αγνώστους. Σαχλαμάρες ! Επρεπε να μας μάθετε να προστατευόμαστε από σας, γονείς συγγενείς και φίλους, γιατί με τους ξένους υπάρχει η ενστικτώδης δυσπιστία, η έμφυτη. Μας ποιος μας δίδαξε ποτέ να προστατευόμαστε από σας; Ποιόν πρέπει να ενοχοποιήσουμε όταν εσείς οι ίδιοι σκοτώνετε την ακλόνητη καλή μας πίστη; Την εμπιστοσύνη μας;

Εδωσα τότε μια υπόσχεση στον εαυτό μου: Όταν αποκτήσω παιδί, το πρώτο πράγμα που θα του πω είναι αυτό: Να προφυλάγεται από μένα και τον πατέρα του, και θα το επαναλαμβάνω μέχρις ότου βάλει στην άκρη εκείνο το ανόητο παιδικό ένστικτο, που σε κάνει να παραδίδεις τη ζωή σου στα χέρια: του πρώτου ανθρώπου που σε καλοπιάνει με τέσσερα χάρδια και δυο φιλιά. Ενός ανθρώπου που από καθαρή συγκυρία είναι γονιός, αλλά θα μπορούσε να είναι οποιοσδήποτε, κι εσύ: θα δενόσουν μαζί του θα του εμπιστευόσουν τη ζωή σου, γιατί είμαστε σκύλοι που ψάχνουμε ένα αφεντικό να μας χαιδέψει , να μας ξυλοκοπήσει μα πάνω απ όλα να μας προστατέψει.

Ποιος όμως θα μας προστατέψει από το αφεντικό;

Αυτό θα διδάξω στο παιδί μου να διαφεντεύει μόνο του τη ζωή, γιατί η ζωή είναι υπερβολικά πολύτιμη και του ανήκει.

Εμεινα στο σπίτι της Αντζελίνας κοντά ένα μήνα. Ηταν ένας ήσυχος μήνας εκείνος για μένα. Είχα ξεχάσει τις αθλιότητες του σπιτιού μου. Ξαναβρεθήκαμε με το Νικόλα κι αρχίσαμε να κάνουμε πάλι παρέα. Είχε όμορφες ιδέες. Μου μιλούσε για ισότητα ανδρών και γυναικών, με γέμιζε με χάρδια και φροντίδες κι εγώ: άρχισα να τον βλέπω σαν τον Γαλάζιο μου Πρίγκηπα, εκείνον που δεν είχα ποτέ μου αναζητήσει κι ούτε είχα ονειρευτεί.

Επειτα οι γονείς μου θυμήθηκαν ότι είχαν μια κόρη και ήρθαν και με πήραν, (όχι γιατί τους έλειψα) αλλά για να περισώσουν την τιμή που είχαν βάλει σε κίνδυνο όλες εκείνες τις μέρες που έμενα στο ξένο σπίτι.

Ο πατέρας μου ρώτησε και έμαθε για την οικογένεια του Νικόλα και χωρίς εγώ να το ξέρω, πήγε και βρήκε τους γονείς του για να ξεκαθαρίσει την κατάσταση.

Τον επόμενο χρόνο ο Νικόλας κι εγώ τελέσαμε τους γάμους μας.

Σωστά ή όχι; **Τι σημασία** έχει...Ξεκινήσαμε να στήσουμε την καινούρια (δεν ξέρω κατά πόσο επιθυμητή) οικογένειά μας.

Φως στον Κάλλια, έναρξη μουσικής.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε, είδα να γίνονται αληθινές επαναστάσεις στο χωριό μου, τα κορίτσια βγαίνουν άφοβα από το σπίτι, οι γονείς δεν είναι πια τόσο αυστηροί, όλα πηγαίνουν σχολείο και πολλά και στο πανεπιστήμιο.

Εγώ όμως.... δεν μπόρεσα **ποτέ** μου να φορέσω παντελόνια....

Φινάλε

Το Προξενιό

Ήτανε καλοκαίρι, κοντά στις Παναγίας, που με προξένεψαν δεκαεπτά χρονώ λουλούδι για νύφη του Σήφη του Λεβεντογιωργάκη, από τα Σίσαρχα Ρεθύμνου, κοντά στ' Ανώγεια. Μικρός ο τόπος, σαράντα νοματαίοι όλοι κι όλοι όσοι ψήφιζαν εκεί στο χωριό. Αν πρόσθετες μαζί τα κοπέλια τους και τα κοράσια τους, κι αν έβαζες και τις κυράδες και τους γερόντους, ίσα που γέμιζαν την εκκλησιά σαν μαζεύονταν όλοι μαζί τη Λαμπρή. Κι όλοι ανεξαιρέτως το 'χαν για μεγάλη τύχη να μπεις στην οικογένεια του Σήφη. Κι έτσι ομόφωνα το ενέκριναν όλοι οι άντρες το πάντρεμα, όταν το συζήτησαν στον καφενέ, ένα απόγεμα δυο βδομάδες πριν τον Δεκαπενταύγουστο.

Έτσι τις παίρνανε εκεί τις αποφάσεις για τους γάμους και τις κουμπαριές, όλοι μαζί, στον καφενέ, για να 'χουν σίγουρο το πρόσταγμα και το κουμάντο του τόπου. Έτσι το πήραν και στο λαιμό τους αυτό το κρίμα, χωρίς να λογαριάσουνε πως ο Νικήτας, ο γιος του Λεβεντογιωργάκη, ήτανε ένα τομάρι και μισό, ένας ακαμάτης μέθυσος, που το μόνο που 'ξερε να κάνει καλύτερα απ' όλα, ήτανε να τρώει το βιος του πατέρα του. Για μένα, απ' την άλλη, λέγανε πως ήμουνα κορίτσι μάλαμα, όμορφη σαν ξωτικό και νοικοκυρούλα διαλεχτή. Μα είχα κι έξι αδέρφια μικρότερα και για πατέρα τον Πετρή τον Κάββαλο, τον Κοινοτάρχη. Κοινοτάρχης μεν άφραγκος δε. Βλέπεις τον έτρωγε η ιδεολογία κι ό,τι είχε και δεν είχε το έκανε μεράδι

στους χωριανούς. Κι έτσι αποφάσισε η μάζωξη πως το μόνο δίκαιο ήταν να πάρω τον Νικήτα.

Ο γάμος έγινε σε στενό κύκλο. Ήτανε καλεσμένοι δηλαδή μόνο οι κάτοικοι του χωριού μας. Το γλέντι γίνηκε μετά στο προαύλιο της εκκλησιάς. Κι έντεκα μήνες ύστερα γίνηκε και το πρώτο παιδί. Ένας αγόραρος τρεισήμισι κιλά, υγιέστατος και ζωηρός. Με παίδεψε για τα καλά μέχρι να βγει. Αλλά χαλάλι. Καρτέρα τι θα άκουγα η δόλια έτσι και ξέρναγε η μήτρα μου κάνα κορίτσι... Κι όχι μόνο τι θα άκουγα, μα τι θα μάζευα κιόλα. Ήτανε μακρύ το χέρι του Νικήτα, με είχε καταχερίσει ήδη τρεις φορές. Την μία γιατί δεν τ'άρεσε το φαΐ, την άλλη γιατί τόλμησα να τον ρωτήσω τι ώρα θα επέστρεφε σπίτι, ένα βράδυ απ' τα πολλά που γύρναγε όξω. Την τρίτη όταν του 'πα πως είχα δυο μήνες να δω τα έμμηνα και πως καρτέραγα παιδί.

Μουσική Κάλλιας

Το κεντρικό φως γίνεται λίγο πιο ευρύ, μπαίνει ο Μάικ, Εξελίσσεται η σκηνή.

«Και ποιόν αρώτηξες μωρή και πήγες και γκαστρώθηκες;» Εμεινα και τον κοίταγα σαν χαζή.

«Μα πώς να φυλαχτώ αφέντη, αφού εσύ δεν...» με το τέλος της φράσης γίνεται black out!

τόλμησα να του αντιγυρίσω, μα δεν πρόλαβα να τον αποσώσω τον λόγο μου. Το βαρύ του χέρι αποτύπωσε την παλάμη του στο μάγουλο μου κι οι αυλακίες εφαινονταν κατακόκκινες για τρεις μέρες γεμάτες, πριν υποχωρήσουν τελικά σε μελανιά.

Τέτοιος ήτανε ο λεγόμενος. Τσατίζονταν μ' ό,τι του χάλαγε τη βολή του. Βέβαια μετά του άρεσε που δε θα 'χα «τα ματωμένα μου μουνόπανα για δικαιολογία κάθε μήνα», όπως αναίσχυντα με κατηγορήσε, που δεν τον άφηνα να με εγγίσει εκείνες τις μέρες του μήνα. Κι αν ήλπισα πως θα 'δειχνε ο άχρηστος κάποιο σέβας στο γεγονός πως περίμενα το παιδί του, φρούδες οι ελπίδες. Εκείνος ρίχνονταν απάνω μου σα μανιασμένος ταύρος μέχρι και δυο μέρες πριν γεννήσω. Τις πιο πολλές φορές, μάλιστα, ήτανε τύφλα απ' τη ρακή. Μόνη μου παρηγοριά που πήδαγε σαν τον κόκορα και δε βάσταγε πολύ το μαρτύριο μου. Κι ούτε μια φορά δεν αντιστάθηκα, από φόβο μη με χτυπήσει άσκημα και πάθει ζημιά το σπλάχνο μου.

Κι έπειτα, στα γεννητούρια, εκείνος καμάρωνε για τον γιο, ο άντρας ο ντελικανής, ο άξιος, που ο σπόρος του έβγαλε σερνικό. Και κέρναγε ρακή και λουκουμάδες όλους στον καφενέ, κατά το έθιμο. Κι οι μπαλοθιές, που ρίζανε, τραντάζανε όλο το χωριό για ώρες, για μέρες.

Γυρίσαμε στους ρυθμούς μας ξανά μετά από μια βδομάδα γλέντι. Και ξεμέθυστος κατάλαβε πως τον ενοχλούσε το κλάμα του παιδιού. Και σαν είδε κι απόειδε πως δεν θα με στρίμωχνε έτσι που αιμορραγούσα, τ' αποφάσισε και πρόσταξε να του στρώνουμε εφεξής στον ξενώνα. Κι έτσι μπόρεσα να σαραντίσω χωρίς τις βρισιές και τις ορέξεις του.

Ο καιρός κύλισε. Οι μέρες τις ευτυχίας ήταν εκείνες που ο Νικήτας έλειπε. Πότε σε κυνήγια. Πότε κατέβαινε στην πόλη. Τότε κι εγώ μπορούσα να ευχαριστιέμαι το σπλαχνάκι μου. Να κυκλοφοράω άφοβα μέσα στο σπίτι. Να βγαίνω στην αυλή.

Μέχρι που πέρασε ένα τρίμηνο κι ήρθε ξανά ο σάτυρος και κατσικώθηκε στη συζυγική την κλίνη. Και ξεκίνησε και πάλι ο Γολγοθάς μου. Κι υπέφερα αγόγγυστα, την ώρα που μου πασπάτευε τα στήθια τα πονεμένα από το βύζαγμα, χωρίς έλεος, δίχως μια στάλα τρυφεράδα. Και γύρναγαν τα μέσα μου όταν τον άκουγα που βόγκαγε σαν το δαμάλι την ώρα που τελείωνε ιδρωμένος απάνωθέ μου. Μα καθόμουνα εκεί καρτερικά για να μην ταραζώ το βρέφος που κοιμόταν.

Μια φορά, την ώρα της πράξης, ξύπνησε το βλασταράκι μου κι άρχισε κλάμα γοερό. Μα εκείνος δεν με άφηκε να σηκωθώ να το νταντέψω. Κι εγώ τον έσπρωξα. Μαύρη η ώρα. Άφρισε απ' το κακό του ο τρίβουλος. Με χτύπησε με λύσσα. Τ' αποτέλεσμα, δυο πλευρά ραϊσμένα κι ένας βγαλμένος ώμος. Κι έπαψε πια να είναι μυστικό πως με χτυπάει, αφού χρειάστηκε να με πάνε στο Ηράκλειο, στο νοσοκομείο. Και δεν με πήγε ο σύζυγος, όχι. Αυτός πήγε στον καφενέ και παρίστανε τον καμπόσο. Κι οι άντρες τον κοίταζαν κι απορούσαν τι να έγινε, γιατί σάμπως να μην τους τα έλεγε και πολύ καλά ο Νικήτας.

Ο πατέρας μου με έτρεξε. Και ήταν σαν να 'χε πένθος βαρύ. Τον έτρωγαν οι τύψεις, που συμφώνησε σ' αυτό το προξενιό. Το ξέρε πως ήταν ακαμάτης ο γαμπρός του, μα λογάριαζε πως τουλάχιστο εγώ θα πέρναγα καλή ζωή, χωρίς στερήσεις, χάρη στην περιουσία του συμπέθερου, που

‘μοιαζε γι’ ατέλειωτη. Δεν το ‘βαζε ο νους του πως θα περνούσα τέτοια μαρτύρια.

«Μια κουβέντα πες και δε θα βρει παπάς να θάψει» μου είπε σιγανά αλλά σταθερά, την ώρα που γυρνάγαμε για το χωριό. Εγώ έφριξα.

«Και τι; Να γένεις φονιάς; Και το κοπέλι μου να μείνει ορφανό;» του απάντησα, σκύβοντας περίλυπη το κεφάλι, που θα ‘πρεπε να τον αντέξω τον σταυρό μου. Και δεν χρειάστηκε να πω τίποτες άλλο. Τόσο έφτανε για να συνεννοηθούμε πατέρας και κόρη.

Μα σαν γύρισε στον καφενέ ο πατέρας μου εκείνο τ’ απόγεμα, στάθηκε θεριό μπροστά στην πόρτα και δεν ζύγωσε κατά τα τραπέζια. Σε μια στιγμή μέσα βουβάθηκε ο τόπος. Κι ήτανε τόσο φαρμακερή η ματιά που έριξε στον γαμπρό του, που αυτός σηκώθηκε, έκανε μια χειρονομία κι άνοιξε το στόμα τάχαμου να διαμαρτυρηθεί, μα δεν το τόλμησε. Το βούλωσε. Έβαλε την ουρά στα σκέλια, σαν τρομαγμένο κοκόνι, πέταξε ένα χαρτονόμισμα στο τραπέζι και κίνησε να βγει όξω, να φύγει.

Αφού τον ζύγισε καλά με την ματιά του ο πατέρας μου, αναμέρισε και τον άφηκε να πάει στο διάολο, να πάει!

Για κάμποσο διάστημα, μετά από αυτό το συμβάν, ο Νικήτας δεν τόλμησε να κρούσει ούτε τρίχα μου. Μάλιστα διέταξε και του ξανά-στρώσαμε στον ξενώνα. Κι όσο για το παιδί, ούτε λόγος. Δεν το ‘χε πάρει αγκαλιά ούτε μιαν βολά κι ούτε τον ένοιαζε να πεις πως θα τ’ αποθύμαγε. Πατέρας μόνο στα χαρτιά, κατά τ’ άλλα μόνο εγώ εκεί, σήκωνα το βάρος και των δυονών μας στις υποχρεώσεις μας. Μα δεν με ένοιαζε, τόσο που τ’ αγαπούσα το παιδί μου. Ο γιος μου ήτανε η ζωή μου και η χαρά μου όλη. Η παρηγοριά μου.

Έφτασε ο μικρός και χρόνισε. Τον βάφτισαν Σήφη, κατά πως πρόσταζε το έθιμο, από το όνομα του πεθερού μου. Τη μέρα της βάφτισης το παιδί περπάτησε. Μα για κουβέντες, εξόν από το «μάννα», ούτε μία. Κι ενώ το έλεγες παιδί γελαστό, σαν έβλεπε τον πατέρα του κούρνιαζε κοντά μου και τον κοιτούσε πίσω απ’ τα φουστάνια μου. Ποτέ δεν τον άφησα να καταλάβει τι γομάρι ξεσαμάρωτο ήτανε ο πατέρας του. Ποτέ δεν είχα κλάψει μπροστά του κι ας με είχε χτυπήσει κι άλλες φορές, κι άλλες...

Αφού τη γλίτωνα μόνο με τις μύτες μου να ματώνουν και τα πλευρά μου να πονάνε, δεν παραπονιόμουνα καθόλου. Μου έφτανε που δεν κοιμόταν πια μαζί μου. Κι ας ξέσπαγε απάνω μου τη λύσσα του με ξύλο. Το μόνο που μου έφτανε ήταν να βλέπω το παιδί μου να μεγαλώνει και να γελάει. Μα, όπως φαίνεται, τα παιδιά καταλαβαίνουν πλιο πολλά απ' όσα τους λένε. Κι ο μικρός Σήφης δε ζύγωνε κοντά στον πατέρα του ποτέ. Μια σταλιά πλάσμα, κι όμως ένιωθε...

Στα βαφτίσια, λοιπόν, που ήτανε μαζεμένο όλο το χωριό, γίνηκε ξεκάθαρο πως όλοι ξέρανε. Οι γυναίκες μαζεμένες γύρω μου, δεν με αφήνανε μοναχή μου ούτε λίγο. Κι οι άντρες δεν χαλάλιναν ούτε μια ευχή δια χειραψίας στον Νικήτα. Τον προσπέρναγαν με ορθωμένο το ανάστημα επιδεικτικά κι έδιναν τις ευχές τους σε μένα, με σέβας, με μια ντροπή στα μάτια, που ξέρανε και δεν έκαναν κάτι να το τερματίσουνε αυτό το ρεζιλίκι. Έπειτα πήγαιναν και χαϊδεύανε τον μικρό.

Ο Νικήτας φρούμαξε. Ένωσε το αίμα του να βράζει. Αν δεν ήταν εκεί ο πατέρας του, θα 'χε τραβήξει την μπιστόλα του και θα με είχε ξαπλώσει στο χώμα! Που στεκόμουν και καμάρωνα για το βλαστάρι μου κι αυτόν δεν καταδεχόμουν ούτε ματιά να του ρίξω! Μα θα μας κανόνιζε και τους δυο!

Εκείνο το βράδυ, σαν γυρίσαμε σπίτι, εκείνος βρόντηξε την πόρτα της αυλής με βία. Μου κόπηκαν τα γόνατα. Πρώτο μου μέλημα να βουτήξω το παιδί στην αγκαλιά και να τρέξω για το σπίτι. Στα μισά με πρόλαβε και μου έκανε τα μαλλιά μια χερωσά, τραβώντας το κεφάλι μου κατά πίσω. Κι έτσι με έσυρε, απ' τα μαλλιά, μέχρι τη σκάλα. Με το παιδί στην αγκαλιά μου, μαζί. Χωρίς έλεος.

Ο μικρός ξεκίνησε να κλαίει φοβισμένος. Τότε το τέρας παράτησε εμένα, βούτηξε το παιδί κώλο – γιακά και το τράβηξε με όση δύναμη είχε, σαν για να το ξεριζώσει θαρρείς από την αγκαλιά μου. Κι έπειτα το πέταξε στα χώματα. Σα γιατί.

Ούρλιαξα με απελπισία! Όσα δάκρυα βάσταγα τόσον καιρό, όλα μαζί μου θολώσανε τα μάτια.

Κι αυτός γύρισε και με κλώτσησε. Κι απάνω στη μανία του παραπάτησε στο κορμί μου κι έπεσε καταγής φαρδύς-πλατύς. Βρήκα την ευκαιρία κι

έσπευσα μπουσουλώντας να φτάσω το σπλάχνο μου που σφάδαζε στο κλάμα. Τ'άρπαξα με λαχτάρα και το 'σφιξα στο στήθος μου.

Αυτός πάλευε να σηκωθεί μα ευτυχώς το μεθύσι δεν στέκονταν βοηθός. Κι άρπαξα τότε την ευκαιρία κι έτρεξα με το παιδί στην αγκαλιά να σπαράζει, κι ανέβηκα τα σκαλιά δυο-δυο, χώθηκα στο σπίτι κι αμπάρωσα. Κι ύστερα στάθηκα ορθή από πίσω από την πόρτα και την κοιτούσα με τρόμο, καθώς άκουγα τα βήματα του Νικήτα βαριά να ανηφορίζουν.

Έσφιξα το παιδί μου απάνω μου.

«Σσσ σώπασε» του ψιθύριζα και του χάιδευα το κεφαλάκι στην προσπάθεια μου να το ηρεμήσω. Έτρεμα! Απ' το φόβο μου το αίμα είχε φύγει από το πρόσωπο μου. Και πεθαμένη να' μούνα πιότερο χρώμα θα είχανε τα μάγουλα μου.

Το χερόυλι γύρισε μα η πόρτα δεν άνοιγε.

«Άνοιξε μωρή!» μου φώναζε αυτός.

Κι εγώ κράτησα μέχρι και την ανάσα μου. Τον άκουγα να βροντάει την πόρτα μανιασμένα κι ενστικτωδώς πισωπατούσα σιγά-σιγά. Κι έπειτα άκουσα έναν γδούπο και δυο πνιχτά βογγητά. Κι ύστερα τίποτα. Ησυχία. Κοντανασαινοντας πήγα στην κουζίνα. Ακούμπησα το παιδί απάνω στο τραπέζι κι άρχισα να το εξετάζω όσο εκείνο έκλαιγε με αναφιλητά.

Είχε γρατζουνιές στο σαγόνι, την μυτούλα και το κούτελό του. Τα χείλη του ήταν ματωμένα. Τα δυο μπροστινά του δοντάκια, τα καινούργια του, το ένα είχε βγει απ' τη ρίζα και τ' άλλο έχασκε μισοσπασμένο. Ήταν καταφανές ότι το παιδί είχε πέσει με τα μούτρα κι είχε συρθεί στο χώμα, απ' τη φόρα που το τίναξε πέρα ο «πατέρας» του. Όμως, εξόν απ' την τρομάρα που 'χε πάρει το κακόμοιρο, δεν είχε πάθει τίποτε άλλο.

Έβαλα νερό σε μια κατσαρόλα και το ζέστανα. Έπειτα το γύρισα σε μια λεκάνη και το δρόσισα με λίγο κρύο. Έγδυσα το παιδί και το έπλυνα με πράσινο σαπούνι. Ύστερα το στέγνωσα με μια χνουδωτή πετσέτα απ' τα προικιά μου, το άλειψα με χαμομηλόλαδο ολούθε, το 'ντυσα με ρούχα καθαρά, το βύζαξα και το 'βαλα για ύπνο. Όση ώρα τα έκανα αυτά, με κινήσεις μηχανικές, γρήγορες, το νανάριζα σιγοτραγουδώντας του να το μερέψω. Και το φίλαγα. Πόσο το φίλαγα!

Όταν το είδα να ανασαίνει ήρεμα και ρυθμικά, κατάλαβα πως το 'χε πάρει επιτέλους ο ύπνος. Έμεινα για λίγο και το κοίταζα. Το βλαστάρι μου. Το

σπλάχνο μου. Έφερα στο νου μου τι είχε γίνει πριν, εκεί έξω στην αυλή. Ποτέ δεν νοιάστηκα για μένα. Ήμουν πρόθυμη για κάθε θυσία, αρκεί να μην έλειπε έστω και η σκιά του πατέρα από το παιδί μου. Όμως τώρα...

Τώρα όλα είχαν αλλάξει. Το ίδιο του το παιδί τό'χε αδειάσει στο χώμα λες κι ήταν σακί με πατάτες. Το'χε πετάξει πέρα σαν άψυχο σκουπίδι. Το'χε χτυπήσει. Κι αν, όπως το ξερίζωνε ο αχρείος από την αγκαλιά μου, του έκανε μόνιμη ζημιά; Κι αν δεν στεκόμουν τόσο τυχερή και κείνο το χτύπημα είχε αποβεί μοιραίο; Όχι, όχι! Δεν μπορούσα καν να τη φέρω στο μυαλό μου αυτήν την προοπτική. Ζωή χωρίς το σπλάχνο μου δεν υπήρχε.

Έσκυψα μες στην κούνια του και το φίλησα. Ύστερα πήγα στην εξώπορτα. Το πρόσωπό μου μια κέρινη μάσκα. Κανένα συναίσθημα! Αφουγκράστηκα για λίγο κι έπειτα άνοιξα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα την πόρτα. Και νάτος. Σωριασμένος στο τέρμα της σκάλας, όπως είχε πέσει, να διαγράφεται η φιγούρα του στο ελάχιστο φως της χαραυγής, σε μια στάση τόσο φυσική, λες κι είχε κουλουριαστεί και κοιμόταν.

Βγήκα έξω και κατέβηκα τα σκαλιά ήρεμα. Τον πλησίασα. Έσκυψα από πάνω του και τον κοίταξα. Δυστυχώς ακόμα ανέπνεε το κάθαρμο. Πιότερο το μεθύσι τον είχε ρίξει κάτω, παρά η τούμπα από τη σκάλα. Τον προσπέρασα προσεκτικά και κατευθύνθηκα στο μικρό αποθηκάκι, που είχαμε κάτω από τη σκάλα. Εκεί που φυλάγαμε τα ξύλα για το τζάκι, εκεί που είχαμε το κούτσουρο για να κόβουμε το κρέας από τα γουρούνια που σφάζαμε δυο φορές το χρόνο.

Πήρα το τσεκούρι. Βγήκα έξω πάλι, στάθηκα δίπλα του. Τον κοίταξα. Κι έπειτα με μια σταθερή, αποφασιστική κίνηση, του κατέβασα με όλη μου τη δύναμη το τσεκούρι στο κεφάλι και του το άνοιξα στα δύο.

Έπειτα πήγα κι έπλυνα το τσεκούρι στη στέρνα. Γύρισα και το έβαλα στη θέση του. Μετά, τον τράβηξα από τα πόδια και τον έβαλα στο αποθηκάκι, αφήνοντάς πίσω μου μια αυλακιά αίμα. Τον έγδуса χωρίς να βιάζομαι κι έμασα τα ρούχα του σωρό σε μιαν άκρη στην αυλή. Ξαναγύρισα στο αποθηκάκι κι αυτή τη φορά πήρα στα χέρια μου τον μπαλτά.

Είχα ξανατεμαχίσει γουρούνι. Δε θα 'ταν δύσκολο.

Γκαπ! Γκαπ! Γκαπ! Ακούγονταν απ' έξω κοφτός ο ήχος του μπαλτά να

πέφτει πάνω στο κούτσουρο. Τα σκυλιά που είχαμε λίγο παρέκει στο κλουβί, τα αγαπημένα του σκυλιά που είχε για το κυνήγι, αλυχτούσανε χωρίς σταματημό. Πότε το ένα, πότε το άλλο, πότε και τα δύο μαζί.

Σαν τέλειωσα τη δουλειά μου, μάζεψα τα κομμάτια και τα πέταξα στα σκυλιά. Κι εκείνα έπεσαν σαν λυσσασμένα και κατασπάραξαν τις σάρκες. Έτσι τα 'χε μαθημένα ο ασυγχώρητος. Τα τάζε κρέας ωμό για να τα 'χει άγρια, όπως τα 'θελε για το κυνήγι. Τα κοίταξα για μια στιγμή. Κι ύστερα τους έβαλα καθαρό νερό. Κι έπλυνα με το λάστιχο τη σκάλα και το αποθηκάκι. Κρέμασα τον μπαλτά στη μεριά του. Είχε πια ξημερώσει για τα καλά.

Πήγα και ράντισα τα ρούχα του με πετρέλαιο. Έβαλα φωτιά.

Εκείνη την ώρα πέρασε ο γείτονας, που τραβούσε κάθε πρωί για τον στάβλο του, για να φροντίσει τα ζα.

«Ίντα καις εκεί τέτοιαν ώρα Κρινιώ;»,

«Τα ρούχα του Νικήτα».

«Κι ο Νικήτας πού είναι;».

«Ταΐζει τα σκυλιά».

Έμεινε και με κοίταζε. Στην αρχή με μια έκφραση απορίας, μέχρι να συνειδητοποιήσει τι μπορούσε να σημαίνει αυτό που του είπα. Έπειτα, όταν με πρόσεξε καλύτερα, είδε πως είχα πάλι μελανιές στο πρόσωπο. Και πως ήμουν χωρίς το ένα παπούτσι. Και πως τα ρούχα μου ήταν βρεγμένα και γεμάτα αίματα. Πήρε μια βαθιά ανάσα, σήκωσε το κεφάλι του και το κατέβασε και πάλι, δείχνοντας πως κατάλαβε.

«Μαθές τη γνώμη μου, τράβα να αλλάξεις και φέρε και τα δικά σου πριν λιγοστέψει η φωτιά», μου είπε στο τέλος και σηκώνοντας το χέρι του προς το κεφάλι του σε χαιρετισμό, μου γύρισε την πλάτη και συνέχισε ήρεμα τον δρόμο του.

**Μουσική από κάλλια. Φως πάνω του, φεύγει η Γιώτα
συνεχίζει η μουσική, με το φινάλε της μουσικής γίνεται σκοτάδι για 5'',**

με την πρώτη νότα ανάβει το φως στον Κάλλια, μετά ανάβει στην υπολοιπη σκηνή υποφωτισμένο. έρχεται η Ρένα, γίνεται το μικρό της δρώμενο, όταν τελειώσει και πάει μπροστά στον καναπε, σβήνουν τα περιφερειακά φώτα μένει μόνο έντονο το κεντρικό.